

∞ De Kliniek 6 ∞

Geboorte

Christian Deterink

Het meest merkwaardige aan de dood is, dat heel veel waar is van wat er altijd over gezegd wordt. Tenminste, zo was mijn ervaring, toen het leven eenmaal, daar in dat kille pakhuis en met mijn dode geliefde naast me, tenslotte geheel uit me was gesijpeld.

De dood begon met de ervaring dat ik uit mezelf opsteeg en boven mijn eigen lichaam bleef zweven, als willoos maar gefascineerd toeschouwer van de laatste siddering die door mijn lichaam schoot. Precies het verhaal dus dat je wel eens hoort van mensen die een bijna-dood ervaring hebben gehad en zichzelf bijvoorbeeld op in de Intensive Care van het ziekenhuis hebben zien liggen.

Kort erna voelde hoe ik weggetrokken werd uit mijn positie van toeschouwer en machteloos als het ware een donkere tunnel werd ingezogen. Met (ja, je zou het bijna voorspellen) inderdaad een helder wit licht aan het einde.

Ik herinner me nog hoe wezenloos ik door die tunnel gleed, niet in staat ook maar één gedachten te vormen, alleen maar overweldigd door wat er met me gebeurde.

Het licht, dat bepaald fel was, kwam steeds dichterbij. Ik weet nog hoe de intensiteit van dat licht me op een gegeven moment bijna fysiek pijn deed. Alhoewel dat in mijn nieuw verworven staat als geest natuurlijk eigenlijk onmogelijk was. En ik weet nog hoe angstig ik was.

Uiteindelijk bereikte ik het einde van de tunnel en werd ik geheel ondergedompeld in dat onmogelijk intense licht. Een moment baadde ik in een absolute esoterische witheid, of kleurloosheid zoals je wilt, die zwaar op me drukte. Het leek wel of ik verschrompelde, als een mot die te licht bij een gloeilamp komt. Toen brak ik door iets wat leek op een onzichtbaar vlies en duikelde in, wat ik meteen besepte, het hiernamaals moest zijn. Of het After Life, de Hemel, Gene Zijde, hoe je het ook noemt. Als ik terugkijk naar dat moment herinner ik me alleen nog dat zich maar één emotie in me naar boven kwam: een diepe, fundamentele teleurstelling.

De mensheid heeft eeuwenlang, vanaf de vroegste beschavingen, nee zelfs vanaf het eerste moment dat het een bewustzijn had, de vraag gesteld hoe het hiernamaals eruit zou zien. De duizenden jaren menselijke beschaving hebben een veelheid aan godsdiensten en nog meer ideeën over het leven na de dood opgeleverd. De algemene gedachte was zo'n beetje dat het hiernamaals een soort lustoord zou zijn, als tegenhanger van de hardvochtige en wrede wereld, als ik tenminste zo vrij mag zijn zo'n tienduizend jaar aan religieuze stromingen bijeen te harken.

Wat al die beelden van het hiernamaals gemeen hadden was dat ze een kleurrijk, weldadig en uitgesproken rooskleurig karakter hadden. Oorden met vruchtbare groene dalen, klaterende riviertjes met helder water, overvloed en nog eens overvloed, waar je in de eeuwigheid druiven kon eten en uitrusten op riante sofa's.

Of zoiets...

De waarheid is echter bitter, en exact tegenovergesteld.

Het hiernamaals is de absolute leegte, de ultieme kleurloosheid, het eeuwigdurende duister, het onvermengde niets. Een oord waar ruimte noch tijd kunnen bestaan, omdat de simpele reden dat hier dimensies simpelweg hun relevante verliezen. En, maar dat is misschien persoonlijk, een grotere hel dan welke fantasierijke Christen ooit heeft kunnen voorstellen.

Het After Life is waarlijk een verschrikking.

Voor ik verder ga moet ik iets verduidelijken. Het zal me moeilijk vallen vanaf dit punt mijn verhaal enigszins begrijpelijk te vertellen. En al helemaal niet in chronologische volgorde. Mijn oprechte excuses, ik kan alleen maar wijzen op verzachtende omstandigheden. Iedereen zou toch moeten toegeven dat het bijna onmogelijk is een verhaal te vertellen over een oord waar geen tijd en ruimte bestaan.

Oké, misschien ook niet. Maar dat komt dan omdat je het gewoon niet kan bevatten. Want geloof me: het is een heel rare gewaarwording voor wie dit nog nooit heeft meegemaakt, het hiernamaals. Geen plaats. Geen voor en na. Alleen maar een zijn in het niets waarin elk bewust moment net zo goed minuten als eeuwen kan duren.

Goed, laten we maar gewoon afspreken dat ik mijn best zal doen er iets van te maken.

Waar zal ik beginnen? Oké, met dit: ik was niet de enige in het hiernamaals, verre van dat. Er waren anderen, vele anderen. Ik was me niet bewust van die andere geesten omdat ik hen voelde, zoals je misschien zou verwachten. Ongeveer dus zoals je in het pikkedonker op de een of andere manier voelt of er een ander mens bij je in de nabijheid is. Nee, de waarheid is dat ik hen zag! Al vanaf het eerste moment dat ik de sfeer van het hiernamaals binnenviel...

Dit punt moet ik misschien verder verduidelijken, omdat ik zojuist nog zei dat het hiernamaals het eeuwigdurende duister is. Dat is ook zo. Maar toch zag ik hen! Of beter gezegd: ik zag hun sporen: hun verhalen, hun warrige gedachten en vooral hun herinneringen. Het bewijs van hun aanwezigheid. En ik zag ze niet voor me, zoals je de beelden van een televisie voor je ziet; nee: de beelden zaten als het ware in mij. In zag ze voorbijtrekken langs mijn geestesoog. Ik kreeg beelden van anderen te zien zoals andere geesten ongetwijfeld beelden binnenkregen die ik verzond.

Ik moet toegeven dat ik niet kon zeggen of de andere geesten die hun beelden met me deelden dichtbij of veraf waren. Dat was ook een triviale kwestie. Misschien waren ze ver weg, misschien

dichtbij. Waarschijnlijker is dat we allemaal op precies dezelfde plaats waren. Of nog beter: dat we geen van allen een plaats hadden.

Ik weet nog hoe de hoeveelheid beelden me totaal overdonderde. Het was als de kakofonie van een monsterlijk groot symfonieorkest waar de dirigent alle controle had verloren. En dan in beeld in plaats van geluid.

Iedereen heeft wel eens gedroomd. Mijn ervaringen komen daar ongeveer bij in de buurt, met dit verschil dat een gewone droom altijd redelijk overzichtelijk blijft, hoe onlogisch die soms ook is: er is een begrijpelijk verhaal uit op te maken. Hier in het hiernamaals was dat anders. Het was alsof ik tienduizend dromen tegelijkertijd had, en dan ook nog 100 keer sneller dan normaal. Totaal willekeurige beelden verschenen in een ongelooflijke sneltreinvaart voor mijn geestes oog, op zo'n manier dat ik totaal geen enkele betekenis uit al die flitsen kon afleiden en alles verwerd tot een onbegrijpelijke brij, een betekenisloze storm. Een stortvloed die je totaal overspoelt. Het leek alsof ik naar televisieprogramma's zat te kijken waar de band van dolgedraaid was en waar ik mijn ogen niet van kon afwenden ...

Ik moet erin geslaagd zijn te wennen aan het overweldigende fenomeen. Want uiteindelijk slaagde ik erin mezelf voor een groot deel van de beelden af te sluiten. En dit stelde mij op een gegeven moment in staat mezelf als het ware scherp te stellen op één geest, en te kijken wat ik daar van kon opsteken.

Pardon overigens voor het gebruiken van tijdsgebonden begrippen als "uiteindelijk" en "op een gegeven moment". Ik weet niet hoe ik me anders moet uitdrukken. De menselijke taal is er niet op toegerust fenomenen te beschrijven waarin tijd geen factor is.

Hoe het ook zij: toen ik eenmaal kon scherpstellen begon ik sommige beelden duidelijk te zien. Ik maakte herinneringen mee van andere mensen, triviale zaken voor het grootste deel. Ik was deelgenoot van hun gedachten. En natuurlijk zond ik zelf ook voortdurend beelden uit. Ik weet niet hoeveel levensverhalen aan me zijn voorbijgegaan, of hoeveel beelden ik heb waargenomen. Het moeten er veel zijn geweest, heel veel. Maar ik kan er geen één meer reproduceren.

Ik steeg weer een stapje in het leerproces toen ik begon te begrijpen dat je door de bewuste uitwisseling van beelden ook met andere geesten kon communiceren. Of in ieder geval met een aantal. Het vereiste inspanning, dat is wat ik nog weet, en het lukte me zeker niet altijd. Bijna nooit zelfs (vergeef me opnieuw voor al die tijdsgebonden termen). Maar als het me lukte kon ik zowaar met een andere geest een zekere mate van communicatie laten plaatsvinden. Zo kwam ik er onder andere achter dat er in de sfeer miljarden en miljarden geesten rondzweefden, in principe de geesten van alle mensen en andere entiteiten met bewustzijn die ooit geleefd hadden of nog leefden.

Nu moeten je twee dingen opvallen. Ten eerste ik zei: "... en andere entiteiten ...". Dat zei ik niet voor niets. In de sfeer bevonden zich ook geesten van niet-menselijke entiteiten. Verreweg het merendeel zelfs. Maar het was bijna onmogelijk om enige vorm van contact met deze geesten te krijgen. Alsof ze slechts op een andere bandbreedte bestonden of zo. Toch meen ik me te herinneren ooit gecommuniceerd te hebben met een niet-menselijk leven. Wat we hebben besproken weet ik niet meer, maar in ieder geval ben ik sindsdien een stuk minder sceptisch als iemand praat over buitenaards leven.

Het tweede opvallende ding wat ik zei was: "... of nog leefden ...". Ook dat meen ik serieus. In de sfeer bevonden zich ook alle geesten die in de onvoorstelbaar bevoorrechte positie waren om, middels een koppeling aan een fysiek lichaam, in de "echte" wereld te mogen verkeren. Ook deze geesten werd ik duidelijk gewaar in de sfeer, alleen waren ze fundamenteel anders dan de geesten die geen stoffelijk lichaam en dus geen toegangkaartje tot gene zijde hadden. Ze waren gesloten, in zichzelf gekeerd, ongeopend. Het leek alsof die geesten als het ware afwezig waren. Zolang ze nog in de echte wereld konden bestaan, sloten ze zich nog af voor de sfeer van het hiernamaals. Tot het lichaam ten onder was gegaan en ze nergens anders meer heen konden. Aldus leek het hiernamaals dus niet zozeer een oord te zijn waarin slechts gestorven geesten terechtkomen, maar meer een sfeer waar alle bewuste geesten in meerdere of mindere mate verkeren.

Oh ja, nog iets anders: reïncarnatie bestaat. Ik weet niet of het uitzondering of regel is, maar ik weet nog heel goed dat ik ooit meemaakte hoe een geest waar ik me op gefocust had en waarmee ik communiceerde, zich opeens voor mij en de sfeer afsloot, als een oester die zich sluit. Anders gesteld: de geest kreeg precies dezelfde karaktertrekken als die van een geest die in het volle leven stond. Ik was geschokt en tegelijkertijd vervuld van hoop: dit moest betekenen dat er een weg terug was! Het moge duidelijk zijn dat het vinden van die weg terug mijn doel en enige doel was in het Helse bestaan van het Hiernamaals. Dat moet het eigenlijk altijd al zijn geweest, alhoewel ik me waarschijnlijk wel steeds gericht met dat doel begon bezig te houden.

Wat ik op een gegeven moment probeerde te doen was met een gesloten (dus levende) geest te communiceren. Dat was bepaald moeilijk. Gesloten geesten waren, zoals ik al zei, net oesters, die koste wat kost hun kostbare inhoud tegen invloeden uit de sfeer beschermden.

Maar ik slaagde, waarschijnlijk waar veel andere geesten faalden. Want laten we reëel zijn, zo vaak hebben jij en ik in de echte wereld niet gehoord van mensen die stemmen in hun hoofd hoorden...

Hoe dan ook, ik werd zo'n stem in zo'n hoofd. Het waren fantastische ervaringen. Ik ontving beelden van de levende geest en zag voor het eerst weer helder en scherp de echte wereld voor me. Live! Ik zou gehuild hebben van blijdschap als ik dat had gekund.

Maar ik kwam erachter dat ook communicatie met een gesloten geest weinig soelaas bood. Het contact was vaak kort en kostte me verschrikkelijk veel moeite. Ik begon me af te vragen of die korte glimpen van de andere zijde me wel de inspanning waard waren.

Dus verlegde ik mijn doelen en probeerde zèlf, als geest, de sfeer te ontsnappen. Ik moet niet ook maar het kleinste greintje hoop hebben gehad dat me dat zou lukken, als ik het me goed herinner. Daarom was het ook zo verrassend dat het uiteindelijk wèl lukte! Het vergde een uiterste inspanning van me, maar de truc was eigenlijk alleen maar me te concentreren op het punt waar de sfeer moest wijken voor de dimensies tijd en ruimte. De overgangszone tussen de sferen. Het voelde alsof ik me door een membraan heen had weten te wurmen. En het ging heel snel, voor ik het besepte bevond ik me aan de gene zijde. Of natuurlijk, vanuit het juiste perspectief, juist niet meer aan gene zijde. Het was overweldigend. Er kwam er een stortvloed aan indrukken over me heen die me aanvankelijk te veel werd. Ik was letterlijk niet meer gewend aan drukte, en was er ironisch genoeg in geslaagd juist midden in een druk stadscentrum ten tonele te verschijnen. Van het ene uiterste naar het andere! Ik voelde me misselijk en duizelig, als iemand die in een op hol geslagen kermisattractie heeft gezeten. Het duurde naar mijn gevoel lang, heel lang, tot ik mezelf enigszins had herpakt en daadwerkelijk om me heen kon kijken. Ik herkende de plek! Ik bevond me in het stadscentrum van Nijmegen. Op de hoek bij de Free Record Shop. Ik kende die specifieke plaats heel goed. Vroeger had ik hier vaak afgesproken met vrienden. Uren moet ik daar hebben staan wachten. Blijkbaar had mijn geest me bewust gevoerd naar een plek in de echte wereld waar ik mee bekend was. Misschien was dat makkelijker of zo, ik weet het niet.

Ik zweefde op zo'n tien meter van de grond en gefascineerd keek ik naar de haastige mensen die links en rechts onder me doorliepen. Ik vond het fantastisch. Ik genoot van al het vibrerende leven om me heen en ik dronk gulzig van de rijkdom aan kleuren, geluiden en geuren. Het was een orgastisch moment.

Maar het moment was kort. De sfeer trok alweer aan me, steeds harder. Uiteindelijk werd ik hard en zonder mededogen terug gesleurd het eeuwige duister in.

Maar toen was ik natuurlijk wel verloren: vanaf dat moment deed ik niets anders meer dan zo vaak mogelijk de "echte wereld" te bezoeken. En aldus gebeurde. Ik stapte in een carrousel van uitrusten in de sfeer, concentratie opbouwen, door het vlies breken, de wereld zien, teruggetrokken worden, rusten en weer gaan. Steeds maar weer.

Ik weet niet hoe vaak ik de wereld al op deze manier met korte bezoekjes had vereerd toen er iets opmerkelijks gebeurde toen ik in de sfeer rustte.

Ik werd geroepen.

Het klinkt vreemd, maar beter dan dat kan ik het niet uitleggen. "Raso, kom hier", hoorde ik een oorverdovende luide stem roepen. Dat was niet vreemd, dat was ronduit bizar! Het kon gewoon niet waar zijn. Geluid was een fenomeen dat behoorde tot het domein van de levenden! In de sfeer was er helemaal geen geluid. In de sfeer heerste eeuwigdurende doodse stilte.

"Raso van Kaam, kom terug uit de dood!", klonk het opnieuw, nog harder. Ik was nog steeds verward, maar wist nu wel dat ik me niet had vergist; ik hoorde de stem echt. Ik concentreerde me.

"Raso, ik beveel je!", sprak de stem weer tot me. Ik besepte opeens dat deze ergens vandaan kwam, alhoewel ook dat eigenlijk helemaal niet waar kon zijn. Maar ik liet me door dit soort onmogelijkheden niet meer door afleiden en ging op het geluid af als een jachthond op een prooi. Ingespannen zocht ik langs de randen van de sfeer waar het geluid vandaan was gekomen. En toen ik het gevonden had, ging ik met een uiterste inspanning recht op de bron van het geluid af en dook er dwars doorheen.

Ik brak door het vlies en tuimelde de "echte wereld" in. Opnieuw overweldigde de goede zijde me weer. Ik voelde hoe de tijd weer vat op me kreeg en me meesleurde, als een woeste bergrivier dat met een onfortuinlijke zwemmer doet. En ik voelde hoe de ruimte weer op me drukte en me mee liet delen in haar stortvloed van indrukken.

Toen was het draaierige, misselijke gevoel over en kon ik om me heen kijken. Ik bevond me in een donkere kelder, waarschijnlijk de catacomben van een historisch gebouw, of zo. Het deed me denken aan de duistere ziekenzalen van de oude Kliniek.

Centraal in de kelder waren enkele fakkels opgesteld die een drietal mensen bijlichtten die rond een voorwerp gebogen stonden. Nieuwsgierig zweefde ik naderbij. De drie mensen waren een oude vrouw met een rare toga aan, alsof ze priesteres was, een lange, stralend gezonde en bijzonder knappe man en een in driedelig pak gestoken figuur die me vaag bekend voorkwam. Ik bewoog me nog dichterbij, en herkende hem tot mijn grote verbazing. Het was mijn neef, Yves Vervain!

"Raso van Kaam, vertoon jezelf!". Het was weer dezelfde stem, en nu zag ik dat deze hoorde bij de vreemde vrouw. Ik kwam weer dichterbij en zag dat de drie rondom een soort doods-kist stonden, die een roodachtige vloeistof bevatte. Er dreef iets in. Verward kwam ik nog dichterbij en besepte opeens dat de vloeistof bloed was en dat er een menselijke gedaante in lag. Het was een misvormd lijf. Het lichaam leek wel aangevreten door een vreselijk ziekte. De huid, de ogen en grote stukken vlees waren weggeeteerd. Maar toch kwam het lichaam me ergens bekend voor.

"Raso van Kaam! Ik, Ethel de Heks gebied je: keer terug in je lichaam!"

Toen snapte ik het pas. Het lichaam dat in het bloed dreef was het mijne! Weggeeteerd en voor een deel ontbonden, dat wel, maar toch onmiskenbaar! En opeens besepte ik ook waarom ik was geroepen: deze mensen wilden me weer terug in leven brengen! Heftige emoties overspoelden me. Dankbaarheid, dolle vreugde, nieuwe hoop. Dit was de kans waar ik op gewacht had! Ik aarzelde niet langer en dook in mijn aardse lichaam.

Ik ondervond dat als geest bezit nemen van een onbeheerd lichaam twee kanten heeft. Ten eerste bleek tot mijn verbazing, want ik had eigenlijk geen idee hoe ik het moest aanpakken, dat het kinderlijk is. De meest treffende vergelijking die ik kan verzinnen is het aantrekken van een jas: terugkeren in mijn lichaam was zoets als het me omhullen met stoffelijke materie.

Ten tweede echter, bleek het in bezit nemen van een lichaam een ultiem pijnlijke ervaring te zijn. Het was alsof ik op één moment van het laagste naar het hoogste pijnniveau schoot. De overgang was overweldigend: als geest had ik natuurlijk geen pijn gevoeld, maar nu ik weer in een lichaam had ik pijnen van een zo onvoorstelbare intensiteit, dat ik me niet kon indenken dat iets pijnlijker kon zijn. Ik had het uitgedild als mijn stembanden hadden gefunctioneerd en had in complete

razernij om me heen geslagen als mijn ledematen normaal werkten. In plaats daarvan begon ik slechts heel licht te trillen. "Hij is gekomen", hoorde ik de heks Ethel van ergens ver, die de bewegingen moet hebben gezien. Ik wilde weten waar ze was, maar het lukte me niet om mijn oogleden te openen. Ik bedacht dat het toch geen zin zou hebben, mijn ogen waren waarschijnlijk al voor een groot deel vergaan. Nog voor ik hier teleurgesteld over kon zijn, werd ik overmand door een nieuwe pijngolf. Ik probeerde ertegen te vechten en me wat comfortabeler te nestelen in mijn lijf. Maar ik besepte al snel dat dat onmogelijk was en dat het lichaam in verschrikkelijke staat verkeerde. Alle zenuwen, die tijden lang hadden kunnen zwijgen, gilden het nu uit, in alarm. Om mijn ledematen, waar het verrotte vlees losjes omheen hing. Om de interne organen, die vergaan waren tot nutteloze vleesklompen. Om de loszittende huid, die de zenuwkoppen niet langer beschermde en blootstelde aan de buitenwereld. Het was alsof ik tijdens een storm probeerde te schuilen in de ruïne van een huis, die geen enkele bescherming bood tegen de huilende wind en de geselende regen. Ik besepte, kortom, dat ik niet in mijn lijf was teruggekeerd, maar in de ruïne van mijn lijf.

"Hij is gekomen", hoorde ik Ethel opnieuw zeggen, tussen de golven van pijn door, "hij heeft bezit genomen van zijn lichaam!"

Ik merkte, hoe erg de pijn ook was, dat die opmerking grote opwinding teweegbracht onder de aanwezigen. Ik herkende Yves' stemgeluid meteen toen hij uitriep: "Het heeft gewerkt! Het levende bloed heeft het lichaam goed gehouden!"

Het was mooi om zijn stem te horen, omdat het me deed herinneren aan de tijd dat ik nog leefde, maar ik wist dat wat hij zei onjuist was. Het lichaam was niet goed genoeg. De pijn was daar het overtuigende bewijs was. Maar er was meer: alhoewel ik nog steeds probeerde me comfortabeler te nestelen in mijn lijf, merkte ik dat dit steeds moeilijker ging. Alsof mijn lijf tegenstribbelde.

Alsof mijn eigen lijf me probeerde uit te stoten. Krampachtig probeerde ik, hoe erg de pijn ook was, me vast te klampen aan mijn stoffelijke materie, de strohalm van het leven. Maar het was te sterk. Het lichaam stootte me uit, zoals het een vreemde nier kan afstoten. Ik was wanhopig: het voelde alsof ik mijn eigen huis werd uitgegooid! En ik zou verliezen... Na een laatste krachtsinspanning raakte ik de grip definitief kwijt en, zonder dat ik er nog iets aan kon doen, werd ik de omhulling van lijf uitgeslingerd.

Duizelig bleef ik hangen boven de lijkst, hevig teleurgesteld starend naar mijn onwillige in bloed drijvende lichaam. Ik had opgelucht kunnen zijn, omdat de pijn, even plotseling als het was gekomen, weer verdwenen was. Of omdat ik weer kon zien. Maar ik was het niet. Ik was onluisterd, omdat ik wist dat ik de laatste strohalm naar het leven had laten schieten.

Erger was, ik voelde ook weer hoe de sfeer me terug eiste. Ik was te lang weggeweest en gene zijde verlangde mijn terugkeer, als een moeder die haar kind voor het donker thuis wil hebben. Ik hoorde Ethel nog net zeggen: "Het is mislukt, het lichaam is in te slechte staat." Toen sleurde de sfeer al weer zo hard aan mij dat ik geen verweer meer had, en krachteloos werd ik erin terug getrokken.

"Raso, kom!" De stem drong aanvankelijk niet eens tot me door. Ik was blijkbaar een beetje aan het suffen geweest. Dat was een toestand waarin ik me wel vaker had bevonden na de mislukte poging tot wederopstanding. Een diepe depressie, zal ik maar zeggen.

"Raso, keek terug naar het rijk der levenden!"

Het was de stem van Ethel! Er was niets beters dat me sneller bij zinnen kon brengen: meteen was mijn geest weer scherp als een mes. Blijdschap en nieuwe hoop maakten zich van me meester terwijl ik opnieuw probeerde vast te stellen waar de stem vandaan kwam.

"Raso!"

Pats! Ik had het al gevonden! Tijd om te gaan.

Toen ik weer opdook in de "echte wereld" bleek ik me te bevinden in een woestijnachtig gebied waar de zon ongenadig op brandde. In de hitte bespeurde ik weinig beweging en geen levende wezens. Koortsachtig keek ik om me heen, op zoek naar Ethel, en misschien wel weer Yves. Ik vond ze al snel: ze bevonden zich in de beschutting van een rotspartij. Opnieuw waren ze met zijn drieën (Ethel, Yves en de onbekende man) en opnieuw stonden ze om iets heen. Toch niet wèèr mijn lichaam, in een kist vol bloed? Het idee stootte me af, natuurlijk door mijn slechte ervaringen van de vorige keer.

Ik zweefde zo snel mogelijk naderbij en zag tot mijn opluchting dat mijn vermoedens niet klopten. De drie stonden rondom een baar waarop een overduidelijk in leven zijnde man van ongeveer middelbare leeftijd lag. Hij was stevig vastgesnoerd, ongeveer zoals men in een sanatorium een gestoorde gek zou vastmaken.

Alleen was hij naakt.

Ethel draaide haar hoofd mijn kant uit toen ik aan kwam zweven. Blijkbaar voelde ze mijn aanwezigheid.

"Raso, ik ben me gewaar van je aanwezigheid", sprak ze plechtig en snel, "probeer hier te blijven, tot je je geest in dit lichaam kunt nestelen."

Ik vroeg me af waar ze het godverdomme over had. Natuurlijk was het onmogelijk bezit te nemen van een lichaam dat reeds bezet was, dat had ik vanzelfsprekend allang geprobeerd. En dit lichaam was overduidelijk bezet. Maar ik brandde van nieuwsgierigheid en wachtte af.

Ethel verloor geen tijd en boog zich over de man op de baar.

"Spaar me..", smeekte deze piepend.

Daar leek echter geen sprake van. Ik keek gefascineerd toe hoe Ethel een fileermes pakte dat aan een band rond haar middel had gehangen. Ze draaide die rond boven de hysterische ogen van de man.

"Verwijder jezelf uit dit lichaam, of ik zal je er uit drijven!"

De man murmelde iets onverstaanbaars, maar was duidelijk afwijzend. Ethel zuchtte en bijna verveeld hakte ze met het mes in zijn lijf. Ze haalde zijn hele flank open en het bloed spatte in het rond. De man gilte van de pijn, totdat Ethel met de zijkant van haar hand gericht op zijn adamsappel sloeg. Meteen hield het gegil op. Het leek wel of de man zijn schreeuw had ingeslikt.

Ethel pakte een donker flesje uit een diepe zak van haar toga en draaide het dopje los.

"Dit brouwsel zorgt voor zulke duivelse pijnen, dat het zelfs de hardnekkigste geest de dood in zal jagen", zei ze op een belerende toon tegen Yves en de andere man, alsof ze hen een onschuldig scheikundig huis-tuin-en-keuken proefje ging voordoen. Nonchalant goot ze het flesje voor een flink deel leeg in de gapende vleeswond van haar slachtoffer.

Het is moeilijk om te omschrijven wat het effect was van haar brouwsel, maar de pijn moest inderdaad duivels zijn. Het lijf van de man maakte wilde spastische bewegingen voor zover dat mogelijk in de strakke touwen waarmee hij gebonden was. Ik zag hoe zijn spieren in benen en armen woest samentrokken, maar niet in staat waren om los te komen. Het meest beangstigende echter waren ongetwijfeld zijn tollende bolle ogen, die ver uit de oogkassen leken te steken en al even wild en ongecontroleerd heen en weer bewogen als de rest van zijn lichaam. De man maakte rare kreunende geluiden terwijl hij zijn hoofd manisch heen en weer draaide en het schuim over zijn lippen stroomde. Vreemd genoeg zorgde de ondraaglijke pijn er niet voor dat de man bewusteloos raakte. Blijkbaar was dat een bijzonderheidje van Ethel's brouwsel. De man had geen enkele ontsnappings-mogelijkheid.

Behalve één dan.

"Verdwij, geest, uit dit lichaam. We hebben het nodig!", riep Ethel met gezwollen stem, als een priester tijdens het hoogtepunt van een mis.

Maar de man, die hevig trilde als een hartpatiënt met een zware attaque, was koppig en weerstond de onmenselijke pijnen. En dat terwijl de tijd begon te dringen. Ik voelde hoe de sfeer van gene zijde weer aan me begon te trekken en het kostte me steeds meer moeite om te voorkomen dat ik weer teruggesleurd zou worden het niets in. "Schiet op!", wilde ik roepen tegen Ethel, maar ik had geen stem. Verbeten bleef ik vechten en zag gefrustreerd dat de man, kronkelend van de pijn op de baar, nog steeds volhield.

Ik besepte dat het moment snel zou komen dat de sfeer me zou overmannen. Als er nu niet iets gebeurde zou het te laat zijn. Met een uiterste inspanning bewoog ik me verder richting het lichaam dat voor mij bestemd was.

Ik zag hoe Ethel de rest van de inhoud van het flesje in de wond van de man leeggoot. Opnieuw moet de pijn een hoogtepunt hebben bereikt, en nu, eindelijk gaf de geest het op. Ik was me gewaar hoe het zijn lichaam uitvluchtte, snel en zonder omzien. Op de manier waarop een panisch slachtoffer zou vluchten voor een verschrikkelijke plaats.

Eindelijk was er dan mijn kans! Zo snel ik kon gleed ik het nu onbeheerde lichaam in en nam het in bezit. Ik had het eerder gedaan, en het ging nog makkelijker dan bij mijn eigen lichaam. Voor ik het wist voelde ik lijf en ledematen en keek ik door echte, fysieke ogen. Maar toen sloeg de pijn in de wond aan mijn zij toe als een mokerslag. Meteen begreep ik waarom de vorige eigenaar van dit lijf gevlucht was. De pijn was letterlijk ondraaglijk.

"Hij is het!", hijgde Ethel boven mij. Mijn beeld van haar was onscherp, maar goed genoeg om te zien hoe ze een nieuw flesje opende en het in mijn wond gooide. Nee, toch niet meer van dat

duivelse brouwsel, dacht ik gepijnigd. Ik wist zeker dat als dat waar zou zijn, ook ik dit lichaam weer zou moeten verlaten.

Maar het was niet hetzelfde brouwsel. Vrijwel meteen toen het in mijn wond stroomde nam de pijn af.

"Tegengif", hoorde ik Ethel zeggen tegen Yves en de andere man, nu weer op haar bekende rustige en belerende toon.

Goddank, dacht ik, toen de pijn langzaam maar zeker mijn lichaam verliet. En tegelijk groeide het warme, heerlijke besef in mij dat ik het gehaald had en weer tot het rijk der levenden behoorde!

Toen verloor ik het bewustzijn.

